

bliver forbedret. Vi er også af den opfattelse, at alt andet end verdens bedste uddannelsessystem er for dårligt, og derfor er vi meget glade for SF's initiativ på det her område.

Sagen er jo den, at viden og knowhow er det, som Danmark skal leve af. Vi har altid været storeksporthorer af viden og ekspertise, og det har været i kraft af vore stadigt høje uddannelsesniveauer, at vi har opbygget det velfærdssamfund, der har gjort os til et af denne verdens rigeste lande.

I fremtidens globale samfund eksisterer der jo ikke lokale eller regionale osteklokker, og man kan ikke bruge knownothow i den fortsatte udvikling mod forøget velstand.

Kravene til vores viden og vores uddannelsesniveauer er mere afgørende for vores fremtid end nogen sinde før. Det er derfor, så mange politikere og meningsdannere i øjeblikket taler så meget om vores uddannelsessystem og uddannelsernes dårlige kvalitet.

I de sidste 3 år har rapport på rapport, undersøgelse på undersøgelse vist, at der er noget gruelig galt med det danske uddannelsessystem. På alle niveauer i det danske uddannelsessystem har vi oplevet et uhyggeligt kvalitetsfald. For første gang i historien kan vi konstatere, at nogle unge mennesker i dag er dårligere uddannet end vores forældre. Dårligere uddannet end vores forældre. Det går altså ned ad bakke.

Samtidig kan man konstatere, at Danmark er et af de lande i verden, som har de højeste udgifter til uddannelse. Derfor er det altså særdeles relevant at spørge både regeringer og de berørte ministre her i dag: Hvor bliver pengene af? Hvad bliver der af kvaliteten?

Den manglende kvalitet i uddannelsessystemet og de store udgifter er jo ikke en kritik mod lærerne, som for langt de flestes vedkommende gør et meget godt stykke arbejde. Det er heller ikke en kritik mod forældrene, som for langt de flestes vedkommende er særdeles engagerede. Det er først og fremmest en kritik af regeringens ensidige fokusering på kvantitet frem for kvalitet. Jo flere, der kan proppes ind i et klasseværelse, et auditorium eller et værksted, des bedre, synes dogmet at være. Det handler altså om, at man skal få opfyldt målet med, at 50 pct. får taget en videregående uddannelse, 90-95 pct. får taget en mellemuddannelse.

Det er efter konservativ overbevisning en forkert prioritering og en glidebane, som skal stoppes med det samme. Det er på tide, at kva-

liteten i uddannelsessystemet sættes i fokus. Det danske uddannelsesniveauer må simpelt hen højnes, ellers kan vi ikke klare fremtidens udfordringer og bevare det danske velfærdssamfund.

Derfor er denne her debat vedrørende kvaliteten i vores uddannelsessystem særdeles interessant. Vi bliver nødt til at kigge hele uddannelsessystemet igennem fra bund til top, tage fat, hvor det er galt og kun dér, og derefter nyde at se blomsten af den nye uddannelsesstruktur vokse op i langt mere målrettede og sammenhængende rammer, hvor kvaliteten i vores uddannelsessystem er høj, fordi vi skal have tårnhøje ambitioner for vores uddannelsessystem. Vi skal ikke bare stille os tilfredse med at være middelmådige og på det jævne, vi skal være de bedste.

Som flere af ordførerne også har været inde på her til formiddag, starter problemerne jo allerede i folkeskolen, og da folkeskolen er fundamentet for hele vores uddannelsessystem, fortsætter problemerne i gymnasiet, erhvervsskoler, tekniske skoler og siden også på de videregående uddannelser. Derfor må der bruges tid og ressourcer på – og det må være den allervigtigste opgave – at man lærer eleverne de allermost basale færdigheder, som før i tiden var forudsat. Baggrunden er, at alle elever også de, som ikke har faglige forudsætninger, automatisk rykker videre i systemet, og kvalitetsniveauet sættes på den laveste fællesnævners niveau. Det er jo ikke den rigtige vej at gå.

Jeg undrer mig egentlig også, når jeg hører socialdemokrater tale om ulemperne ved såkaldte eliteuddannelser. I så mange andre sammenhænge, f.eks. inden for sport og kultur, er det jo o.k. at skabe passende rammer for de bedste her i landet, men det gælder altså ikke inden for uddannelse. »Uha-uha«, hører man fra socialdemokratisk side, »vi kan ikke differentiere undervisningen, det kan man da ikke, hvad nu med de svage elever?« Det synes så desværre at være den generelle holdning. Men hvorfor egentlig ikke bryde det princip op?

Hvad er der i vejen med, at den enkelte elev eller studerende sættes i centrum og dermed bliver undervist på et niveau, som både er udfordrende og motiverende for den enkelte? Det er jo ofte i folkeskolesammenhæng de svage elever, både fagligt og socialt, som kommer i klemme, ved at der undervises på den laveste fællesnævners niveau. De stærke skal jo nok altid klare sig, selv om nogle af dem keder sig.